

นิทานภาษาไทย

นำเสนอเมื่อ : 10 ต.ค. 2552

นิทานภาษาไทย เรื่อง "ลิง กับ ลา"

"ลิง กับ ลา"

หญิงชาวบ้านคนหนึ่งอาศัยอยู่คนเดียวในกระท่อม
ด้วยความเหงา นางจึงหาสัตว์มาเลี้ยงไว้เป็นเพื่อนสองตัว

คือ ลิงและลา

วันหนึ่งหญิงชาวบ้านคนนี้ ต้องออกไปตลาด เพื่อซื้ออาหาร
ก่อนออกจากบ้าน เธอได้เอาเชือกมาผูกคอลิง
แล้วมัดขาของลาเอาไว้ทั้งสองข้าง
เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์เลี้ยงทั้งสองตัว เดินเข้าไปมาในกระท่อม
จนทำให้ชาวของ ต่างๆ ได้รับความเสียหาย

ทันที ที่หญิงชาวบ้านออกจากบ้านไป
ลิงซึ่งมีความฉลาดและแสนซน เป็นคุณลักษณะประจำตัว ก็ค่อย ๆ
คลายปมเชือกออกจากคอของมัน อีกทั้งยังซุกซนไปแกมเชือกมัดขา
ให้แกลาอีกด้วย หลังจากนั้นเจ้าลิงก็กระโดดโลดเต้น
ห้อยโหนโจนทะยานไปทั่วกระท่อมจนทำให้ชาว ของต่างๆ
ลมระเนระนาดกระจัดกระจายไปทั่ว อีกทั้งยังซุกซนรื้อคน
เสื่อผาของหญิงชาวบ้าน มาฉีกกััดจนไม่เหลือชิ้นดี
ในขณะที่ลาได้แต่มองดูการกระทำของเจ้าลิงอยู่เฉย ๆ

สักครู่หนึ่ง หญิงชาวบ้านคนนี้ก็กลับมาจากตลาด

เจ้าลิ่งมองเห็นเจ้าของเดินมาแต่ไกลจากทางหน้าต่าง
ก็รีบเอาเชือกมาผูกคอตนไว้ อย่างเต็มและอยู่อย่างสงบนิ่ง

ฝ่ายหญิงชาวบ้านเมื่อเปิดประตูกระท่อมเข้ามาเห็นข้าวของของตนถูกรื้อ
ออกน กระจุยกระจายเช่นนั้นก็เกิดโทสะขึ้นทันที
หันมองลิ่งและลาเพื่อดูว่าใครเป็นผู้ก่อเรื่อง และ
เห็นว่าลาไม่มีเชือกผูกขาตั้งเดิม เธอก็คิดเอาเองว่าเจ้าลาตัวเอง คือตัวปัญหา
ทำให้กระท่อมของเธอมีสภาพไม่ต่างจากโรงเก็บขยะ
ดังนั้นหญิงชาวบ้านจึงวิ่งไปหยิบท่อนไม้นอกบ้านมาทุบตีลาอย่างรุนแรง
ซึ่งเจ้าลาผู้น่าสงสารก็ได้แต่ส่งเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจนสิ้นใจโดยไม่
สามารถทำ อะไรได้เลย

เธอทั้งหลาย...

เธอหลายคนคงไม่ค่อยชอบตอนจบ ของนิทานเรื่องนี้ นัก
เพราะสงสารเจ้าลา ที่ไม่ได้ทำความผิดอะไร แต่กลับถูกเจ้าของ

ทำโทษจนตาย

ส่วนเจ้าลิ่ง ซึ่งเป็นต้นเหตุแท้ ๆ กลับรอดพ้น
และไม่ได้รับผลกระทบใดๆ

แต่แท้ที่จริงแล้วนิทานเรื่องนี้ ต้องการชี้ให้เห็นถึง
ความเป็นผู้นำ ของหญิงชาวบ้าน ที่ไม่พิจารณาเหตุการณ์ให้ถ่องแท้
เชื่อแค่ว่าสิ่งที่ตนเห็นแล้วลงโทษไปตามความรู้สึกและประสบการณ์ส่วนตัว
เธอมองเห็นข้าวของเสียหายและมองเห็นลาที่หลุดออกมาจากเชือก

แล้วตัดสินใจว่า "ลา" คงเป็นผู้กระทำ
แต่ไม่ได้มองว่าลาไม่มีปัญญาจะแกะเชือก และไม่มีนิสัยชอบรื้อทำลาย
เธอมองเห็นลิ่งยังถูกเชือกกลามอยู่ ก็คิดว่าลิ่งคงไม่ใช่ผู้กระทำ

แต่มองไม่ออกว่าผู้นำจะแก้ปมเชือกได้และมีนิสัยชอบรื้อทำลายนั้นคือ
สิ่ง ความจริงถ้าเธอรู้จักสำรวจร่องรอยความเสียหายเสียสักเล็กน้อย
เธอก็จะพบรอยเท้าและฟันของสิ่งกระจายไปทั่วห้อง
แต่ไม่พบรอยเท้าของลาเลยเพราะลาไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหน

เหตุที่องค์กรของเรา ต้องเหน็ดเหนื่อย

ทรมาณกันอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะความสะเพร่าของผู้นำ ที่ "ปล่อยให้สิ่งสร้างปัญหา
แต่ไม่รับเคราะห์" ลาก็เหมือนกับคนที่ปฏิบัติงาน ได้ตามหน้าที่